

Comentariu - Romanul adolescentului miop

"Romanul adolescentului miop" este un jurnal deghizat, autorul mimând ca aceste notatii sunt doar materia prima, ce urmeaza ulterior a fi prelucrata. Intentionat însa transformarea nu a avut loc. Mircea Eliade ne prezintă astfel prima forma a concepiei sale despre autenticitate, pusa în practica ulterior în eseurile sale si în perfectiunea Maitrey.

Scris de un adolescent, primul roman al lui Mircea Eliade foloseste procedee ale prozei moderne si se citește cu un deosebit interes. Autenticitatea ne întâmpina la tot pasul, începând cu primul capitol intitulat "Trebuie sa scriu un roman", unde cu ostentatie declara ca nu are nevoie de inspiratie, si va prezenta propria-i viata cu crizele adolescentei, cu colegii de scoala.

Al doilea capitol se intituleaza "Gloria lui Robert", personaj care îl citește pe D'Annunzio, italianul "cu carti frumoase si femei frumoase în amintiri". Robert este adolescentul care vrea sa devina faimos si îi citește pe Balzac, Ibsen si Victor Eftimiu. Este în fond un personaj care își schimba în mod deliberat mastile, omul care joaca mai multe roluri, inclusiv de personaj care nu este ridicol, apropiindu-se în cele din urma chiar de manifestarile unei personalitati schizofrenice, ajungând "sa se creada altul".

Ora de muzica, focalizata de autor în capitolul urmator, "Jurnal de clasa" este plina de avatarurile nesupunerii vârștelor tinere. Profesorul de muzica publicase o romanta, denumita "Crinul", si voia sa-si recupereze banii pentru tipar, de aceea cerea elevilor sa-i cumpere broșura. Insa întreaga operatiune se transforma într-un imens hohot de ras, pentru ca baritonii clasei încep sa vocifereze la cererea profesorului. Un personaj grotesc care apare în acest capitol sub denumirea de Fosil, este un evreu schiop care stie bine chimie si copiaza la teze. Cea este un personaj funambulesc care îi trage o palma lui Fosil, iar acesta îl reclama pedagogului, care îl pedepseste pentru ca a tulburat ora.

Un alt caz simptomatic este cel al lui Fanica, elevul terorizat de chimie, care citește de 10-15 ori fiecare lectie si nu intelege nimic, fiind poate exponentul semnificativ al unui învățământ scolastic, bazat pe teroare si obiectivele unei învățari excelând prin rigiditate.

Capitolul "Intre Don Juani" prezinta doi dandy de Bucuresti, aceeasi dintotdeauna, schimbându-si doar îmbracamintea si comportamentul în functie de epoca. Discutia se desfasoara în jurul unor teme din lumea scolareasca: geniile sunt nefericite, elevii urmaresc fetele si doamnele pe bulevard, Sylvia e o fata considerata de autor "vulgara". Totul se petrece în atmosfera englezeasca a domnilor care fumeaza tigari selecte. Robert vorbeste despre posibilitatea voluptoasa de a se plimba cu o femeie în jurul platanilor, de a o tine de brat, de a se simti împreuna în al noulea cer, în timp ce Dinu povesteste o întâmplare enigmatica, în care ca într-un vis, era rapit de pe o strada de o servitoare si dus la alcovul unei tinere dornice sa-l cunoasca.

Capitolul "Corigenta" descrie o experienta extrema a autorului: ramâne corigent la germana, din

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

cauza unui profesor cu o privire îngrozitoare, care îl face să uite lecția într-o clipită. Este cuprins de disperare și se gândește chiar la sinucidere. O altă corigentă apare la matematică. La fel ca în toate timpurile, învățătura provoacă o stare de inconfort existential, dureri groaznice de cap, un stres imens accentuat de mecanicismul învățământului acelei vremi. Scopul corigentei pentru profesor era acela ca elevul să se pregătească mai bine, să cunoască mai bine detaliile acelui obiect subtil.

Soarele de noiembrie trist în această perioadă a anului, marchează parcă lipsa de vitalitate a personajelor dintr-un oraș cu o mitologie încă nedescoperită. Viața liceului se scurge cu exactitatea unui ceas elvețian, găsurtoare în repetițiile pentru spectacolul "Un liceu model". Unul din cuplete este dedicat elevului bolnav de gâlbănire din cauza chimiei, lucru real, devenit comic tocmai prin coincidența dintre culoarea bolnavului și specificul multor substanțe ale acelui obiect de studiu. Unii elevi sunt mai expansivi, alții mai timizi, după cum este firea fiecăruia. Toate aceste impresii sunt culese de scriitor de la fereastra mansardei prin care se profilează lumina unui nou început.

Capitolul "Drumul către mine însumi" al romanului încearcă să prezinte stările sufletești specifice adolescenței, analizându-le cu luciditate și nelinearitate cerebrale precum și curiozitatea ajunsă repede entuziasm pentru problemele sociale. Autorul notează amănunțit reacțiile și incertitudinile dezvoltând contradicțiile fiecărui adolescent, dar întrezărim aici și începuturile viitoarei personalități cu o fermă disciplină în muncă, adormind târziu în noapte, fericit unerori că și-a învins propriile slăbiciuni.

"Incipit vita nova" ar trebui citit paralel cu amintirile. Pasiunea de latină i-a fost insuflată de eruditul său profesor Nedelea Locusteanu, autor de docte eseuri, un îndrumător exigent care l-a îndemnat sistematic să studieze limbile orientale. În afară de orele de latină, în afară de gramatică și vocabular acest profesor le deschidea elevilor și orizontul de cultură generală vorbindu-le de Leonardo da Vinci sau despre Pitagora.

Felul cum cu puțin bani elevii ultimilor clase de liceu își cumpărau sfertul de ceas de dragoste este prezentat "realist" în capitolul "Sâmbătă". Pentru autor "sâmbăta este ziua trupului", ziua care l-a emoționat mult timp în viața lui de elev. Capitolul se încheie cu o analiză profundă a stărilor strănii ce-l învăluie cufundându-l într-un adânc zbucium sufletesc.

Despre cartea lui Giovanni Papini "Un om Sfârșit" aflăm în capitolul Papini, eu și lumea, carte care i-a provocat scriitorului o mare dezamăgire pentru că scriitorul italian i-a luat inițiativa scriind ceea ce ar fi vrut să scrie, dar și pentru că l-a descris așa cum este. Intenția de identificare cu Papini este totală, adolescentul vrea să-și formeze însuși o altă personalitate, hotărâre de schimbare, care pare irevocabilă: "În curând voi fi altul. Voi arăta celorlalți că fluviul sufletului meu se poate revrsa și în altă direcție. Voi rodi pretutindeni roade noi. Lupta se duce în sufletul autorului, pentru crearea unei personalități diferite, pentru a descoperi noi rădăcini acolo unde ele nu sunt. Jurnalul se întinde pe durata unui an întreg: un an lung, plin de reflecțiile unui adolescent care trăiește

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

experimentele cele mai bizare. Prietenii se îndepărtează treptat: "Am fost atât de singur în ultimile luni, încât mă socoteam aproape fără prieteni". Revederea cu ei stă sub semnul unui bun rămas: "Părinții mei mă înstrăinau de prieteni, și părinții lor mă depărtau".

O retrospectivă a vieții sale la vârsta de optisprezece ani o face autorul în capitolul "Mă clatină Vânturile".

"Bacaleaureatul" înfruntă partea finală a epocii de școlaritate; adolescentul care citise atât de mult se simte ofensat de atitudinea indiferentă a profesorilor, care îl desconsideră, îi dau note mici. Elevul este singur în fața profesorului "Sunt aproape trecut. Și nu simt nici o bucurie, și asta mă doare: mult, mult".

Capitolul "Final" consfințește sfârșitul perioadei de liceu: "Mi-am citit numele pe listă, cu ochi tulburi". Pe autor îl întristau clasele în care nu va mai zări nici o față cunoscută iar "ideea de sfârșit de epocă" i se părea "cutremurătoare".

Scris de un adolescent, primul roman al lui Mircea Eliade folosește procedee ale prozei moderne și se citește cu un interes deosebit, autorul voind astfel ca fiecare adolescent să se regăsească în scrierea lui, de aceea autorul l-a numit "Romanul adolescentului miop", chiar dacă conține pasaje întregi din jurnalul adolescentului Eliade.